

Mária meglátogatja Erzsébetet

³⁹Mária még ezekben a napokban útnak indult, és a hegyekbe sietett, Júda városába. ⁴⁰Zakariás házába tért be és üdvözölte Erzsébetet. ⁴¹Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, örömeben megmozdult méhében a gyermek, maga Erzsébet pedig eltelt Szentlélekkel. ⁴²Nagy szóval felkiáltott: „Áldott vagy az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse!” ⁴³Hogy lehet az, hogy Uramnak anyja jön hozzám? ⁴⁴Lásd, mihelyt meghallottam köszöntésed szavát, az örömtől megmozdult méhemből a gyermek. ⁴⁵Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” ⁴⁶Mária így szólt: „Lelkem magasztalja az Urat, ⁴⁷és szívem ujjong megváltó Istenemben, ⁴⁸mert rátekintett szolgálója alázatosságára. Íme, mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék, ⁴⁹mert nagyot tett velem a Hatalmas, és Szent az ő neve. ⁵⁰Irgalma nemzedékről nemzedékre az istenfélőkkel marad. ⁵¹Karja bizonyosságot tett hatalmáról: szétszórta a szívük szándékában a gőgösöket, ⁵²letaszította trónjukról a hatalmasokat, az alázatosakat pedig fölemelte. ⁵³Az éhezőket javakkal töltötte el, de a gazdagokat üres kézzel küldte el. ⁵⁴Gondjába vette szolgáját, Izraelt, megemlékezve irgalmáról, ⁵⁵amelyet atyáinknak, Ábrahámnak és utódainak örökre megígért.” ⁵⁶Mária még ott maradt három hónapig, aztán hazatért.

A Rózsafüzér kialakulásának vázlatos története

Írország, Kr. u. 800-900

Történészek állítják, hogy a rózsafüzér eredete a 9. századi Írországra van. Abban az időben, ahogy ma is, a 150 zsoltárt tartalmazó Zsoltárok könyve nagyon fontos imakönyv volt a szerzetesek körében. A szerzetesek és a papi klérus tagjai is, órákon keresztül recitálták vagy kántálták ezeket a zsoltárokat (ez fontos szerepet játszott a zsolozsma kialakulásában is). A kolostor környékén élő emberek csodálták és tisztelték ezt az állhatatos imádkozási szokást, de mivel sem olvasni nem tudtak, sem megjegyezni a hosszú zsoltárokat, így bánatukra, ők nem gyakorolhatták ezt az imaformát.

Az első állomás

Egy ír szerzetes indítványozta a kolostor környékén élő embereknek, hogy imádkozhatnának a 150 zsoltár helyett 150 Miatyánkot, s hogy számolni tudják az imákat, tegyenek egy erszénybe 150 kavicsot. Ezt az imamódszert már Remete Szent Pál is alkalmazta (Kr. u. 419). Később egy kötéltre kötötték vagy 150 vagy 50 (a 150 egyharmadát) csomót, és ezt használták a számolásra. Végül egy kis zsinór terjedt el, melyre 50 darab kisebb fadarabot kötöttek rá.

A második állomás

Damiáni Szt. Péter (+ 1072) említést tesz arról, hogy ehhez az imaformához elkezdtek hozzáadni az Angyali üdvözlőt (Lk 1,28). Nemsokára az Angyali üdvözlőt átveszi az 50 Miatyánk helyét, illetve a két imádságot egyesítették.

A harmadik állomás

Néhány középkori teológus a 150 zsoltárt Jézus Krisztus életének, halálának és feltámadásának elfátyolozott titkainak tartotta. Összeállították ennek megfelelően "A mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus zsoltároskönyvé"-t. Ez 150, Jézus tiszteletére szóló dicséretet tartalmazott. Nemsokára Máriának is állítottak össze egy ilyen zsoltárkönyvet, de 150 dicséret helyett 50 dicséretet számoltak, és ezt hívták "rosarium"-nak (rózsakertnek), avagy virágcsokornak.

A negyedik állomás

1208-ban megjelenik a Szűzanya Szent Domonkosnak, és mint új és hathatós fegyvert ajánlja neki a rózsafüzért. Domonkos "feléleszti és elterjeszti" rendjében, és a rendek közelállók között a rózsafüzért.

Az ötödik állomás

Kr. u. 1365 körül az Üdvözlégyeket tizedekre csoportosították és egy Miatyánkot szúrtak minden tized elejére.

A hatodik állomás

Kr. u. 1409 táján alkalmi gondolatokat - meditációkat - csatolnak az egyes Üdvözlégyekhez, főként a rosariumból.

A hetedik állomás

Kr. u. 1470-től a Domonkos-, a ciszterci és a karthauzi rend elterjeszteni az egész Nyugati Egyházban az "új rózsafüzért".

A nyolcadik állomás

1400-1500 között a 150 Üdvözlégyhez tartozó gondolatokat fametszeteken is ábrázolták. Ez azonban a képek nagy száma miatt a gyakorlatban nem vált be. Így a képes rózsafüzér megrövidült, és egy kép - Jézus életének, halálának és feltámadásának valamelyik titka - egy Miatyánk alá tartozott, ahogy ma is tartozik.

A kilencedik állomás

Kr. u. 1700. Montfort Szent Lajos megírja azt a leggyakoribb titok-csoportot, amelyet ma is használunk.

Fontosabb kifejezések:

„megmozdult méhében a magzat” – Mária köszöntésére az első válasz a gyermektől jön, aki „örömtől felujjongva megmozdul”. Ezzel a mozdulattal jelzi, hogy felismerte a Messiást. Az anyaméhben történő mozgás már az Ószövetségben megtalálható. Rebeka méhében a két iker, Jákob és Ézsau rugdalózik. Cselekvésük előre jelzi azt a feszült hangulatot, amely a jövőben jellemezni fogja kapcsolatukat (Ter 25, 22-23). Keresztelő János mozdulata is a jövőt vetíti elő.

„Méhének gyümölcse” - kifejezetten az elért Messziára való utalást juttatja előtérbe. Olyan „gyümölcs”, olyan valaki, mely felülmúlja a földi elképzeléseket tökéletességében és teljességében egyaránt. A makulátlan áldozat (ószövetségi áldozatbemutató) és a mennyei áldozat közös találkozási pontja. A tökéletes szövetség jele, mely ember és Isten között valaha is megvalósult.

„Áldott vagy az asszonyok között” – áldottabb minden asszonynál. Ez semitizmus, mely a felsőfokot juttatja kifejezésre. Későbbiekben Jézus nyilvános működése folyamán egy ismeretlen asszony kiáltja oda neki: „Boldog a méh, amely hordozott, és az emlő, amelyet szoptál” (Lk 11,27).

„uram” – az Ószövetségben a királyoknak és Istennek kijáró megszólítás, mely jelzi a felsőbbiséget, az erőt és a nagyságot, amit az illető birtokol. Az Újszövetségben kifejezetten Jézusra alkalmazott szó, mely a messiási címek közé sorolható. (2Sám 14,9; Zsolt 110,1)

„Hogy lehet az, hogy Uramnak áldott a méhednek gyümölcse!” – „Erzsébet felkiáltását az egyházatyák és több mai exegeta is azzal az ószövetségi mondattal hozzák összefüggésbe, amellyel Dávid király fogadta az ószövetség ládáját, amikor azt a filiszteusok legyőzése után Jeruzsálemba vitték: „Hogy jöhet hozzám az Úr ládája? (2Sám 6,9). Dávid és Erzsébet kérdései közötti hasonlóság azt sejteti, hogy kapcsolat áll fenn az Isten jelenlétét jelző frigyláda és az „Urat” hordozó Mária között. „Ki a frigyláda, ha nem a Boldogságos Szűz Mária?” (Ambosius, Sermo 42,6).”

„az Úr szolgálója” – Mária ugyanezen megnevezést alkalmazza magára. Ebben a kifejezésben benne van az alázatosság, a feltétlen hit és szeretet és az engedelmesség az Isten iránt. „szolgáló” kifejezés továbbá vonatkozik az alacsonyrendű szociális helyzetre is, tehát a szegényekre.

„boldognak” – Erzsébet hite miatt nevezi „boldognak” Máriát. Ezzel világossá válik, hogy a Máriának szóló dicséret nem csak az anyaságában, hanem hitében is rejlik. Mária Zakariással ellentétben nem kételkedett, hanem fantartás nélkül átadta magát Istennek. Minden hívő példaképévé vált.

„nagy tette” – Istennek a Mária kiválasztásában és fogantatásában megmutakozó nagy tette, folytatása azoknak a tetteknek, amelyeket az Ószövetségben vitt végbe, amikor választott népét Egyiptomból (MTörv 10,21), és a babiloni fogságból (Zsolt 126,2) megszabadította.

„istenfélők” – hasonló jelentésű kifejezés, mint a 48. versben említett „alázatosság”, s éppen Mária magatartása a legszebb példa rá. Tisztelettel és szeretettel féli az Istent. Jó értelemben vett félelemről beszélhetünk, melyben megmutakozik Isten gondviselése és az ember hálája, alázatossága egyaránt.

„karja” – jelképes kifejezés arra az erőre és hatalomra, amelyet az Úr népének védelmére vet be (Iz 40,10; Zsolt 89,11)